

Onlangs heb ik afscheid genomen van de C.S.F.R., de reformatorische studentenvereniging waar ik ruim 8 jaar lang lid van ben geweest. Studentikoos als we zijn, dient dat te gebeuren door middel van het schrijven van een afscheidsbrief, waarin nog eens wordt teruggeblikt op de studententijd en het dispuut nog wat wijze woorden worden meegegeven.

De precieze gewoontes omtrent de afscheidsbrief verschillen per dispuut, maar over het algemeen is het gebruikelijk om in ieder geval terug te kijken op de tijd op het dispuut en aan te geven wat dat voor je betekend heeft. In het geval van het dispuut in Leiden is het gebruikelijk om deze terugblik vorm te geven aan de hand van drie punten, zoals het een reformatorische studentenvereniging natuurlijk betaamt. Achtereenvolgens dient ingegaan te worden op het vinden van God, jezelf en je partner. Dat wil ik in dit coreferaat ook doen, zij het in omgekeerde volgorde en met de nadruk op het vinden van God. Daar gaat het vandaag immers om.

Maar allereerst de partner. Dat men een partner vindt op de C.S.F.R. (of dat nu op het eigen dispuut is of op een ander dispuut) is niet zo verwonderlijk. Met zo'n 800 leden, evenredig verdeeld over de beide geslachten, is de keuze voor een levensgezel met een vergelijkbaar niveau en reformatorische achtergrond groot. Velen, waaronder ik, hebben dan ook hun partner ontmoet op de C.S.F.R. en het moge duidelijk zijn dat die vondst terugkomt bij de terugblik op het lidmaatschap.

Gelukkig is dat niet het enige wat men over kan houden aan het lidmaatschap van de C.S.F.R. Naast een ander kan men ook zichzelf vinden tijdens de studententijd. De nieuwe levensfase van de student, de vreemde omgeving en de hogere mate van zelfstandigheid kunnen samen zorgen voor een identiteitscrisis. Wie ben ik nu eigenlijk? Wat vinden anderen van mij en wat vind ik van de wereld om mij heen? Hoe ga ik om met keuzes die op mij afkomen? Juist wanneer oude verbanden wegvallen, is het van belang dat er nieuwe verbanden komen. Daarin kan een studentenvereniging zoals de C.S.F.R. voorzien. Zelf heb ik het contact met verenigingsgenoten, en in het bijzonder met huisgenoten en enkele goede vrienden van de C.S.F.R., als zeer belangrijk ervaren. Met elkaar kunnen twijfels en vragen gedeeld worden. Je blijkt niet de enige te zijn die met bepaalde vragen rondloopt. En in de gesprekken met elkaar kan gezocht worden naar antwoorden.

Naast zichzelf en de ander, kan men ook dé Ander vinden op de C.S.F.R. Ook al komen alle leden uit de gereformeerde gezindte, toch is dat geen garantie dat men God altijd al gevonden heeft. En anders zorgt de omgeving er wel voor dat het zicht op Hem vertroebeld raakt. In een milieu waar enkel de wetenschap het voor het zeggen heeft, is voor God geen plaats. Er wordt gerammeld aan de fundamenteën van het geloof. Zaken die altijd als vanzelfsprekend werden gezien, worden door de wetenschap betwist.

Dat geldt niet alleen bij technische studies, zoals in Delft, waarbij het naturalistische wereldbeeld geen ruimte laat voor het transcendente en de schepping het af moet leggen tegen de evolutietheorie. Ook bij een studie als literatuurwetenschappen, waar de Bijbel op gelijke voet komt te staan met allerlei mythologische verhalen en de Schriftkritiek zijn intrede doet, bestaat het gevaar dat het fundament onder het geloof vandaan geslagen

wordt. Misschien wel het bekendste voorbeeld daarvan is Franca Treur, die opgroeide in een orthodox-gereformeerd gezin, maar tijdens haar studietijd van haar geloof afviel. En ook in mijn eigen omgeving ken ik mensen die gedurende hun studententijd God de rug toe hebben gekeerd.

Het is echter niet altijd de studie zelf die verantwoordelijk is voor geloofsafval. Naast de studie kan ook het contact met medestudenten ervoor zorgen dat het geloof niet meer zo vanzelfsprekend gevonden wordt als dat het van huis uit altijd was. Dat hoeft nog geeneens te komen door medestudenten die het geloof aanvallen en wegzetten als achterhaald, al zijn die er ook zeker. Maar het zijn misschien juist wel de studenten die een gelukkig leven lijken te leiden zonder God, die ons jaloers maken. Eenzelfde jaloersheid waar Asaf van zingt in Psalm 73, bij het zien van de vrede van de goddelozen. Het gaat hen voor de wind, ook al willen ze niet van god of gebod weten. Sterker nog, ze lijken Hem niet eens te missen. De tegenstelling tussen christen en heiden, zoals dat van huis uit, soms onbewust, meegekregen is, blijkt niet zo scherp te zijn. Dan kan de vraag opkomen wat het eigenlijk voor zin heeft om te geloven. Zonder geloof gaat het immers ook prima? Zeker wanneer het geloof bestaat uit regels en tradities en er geen sprake is van een levende relatie met God, is het gevaar groot dat tijdens de studietijd gebroken wordt met God.

Het is goed om met zulke vragen bij andere christenstudenten terecht te kunnen. Op een studentenvereniging zoals de C.S.F.R. kunnen leden elkaar vasthouden, wanneer de voeten bijna uitglijden, de schreden haast uitschieten, om nogmaals Asaf aan te halen (*Psalm 73: 2*). Door met elkaar op Bijbelkring Gods Woord te bestuderen, kunnen antwoorden gevonden worden op vragen waarmee geworsteld wordt. Er kan met en voor elkaar gebeden worden. Persoonlijk kan ik zeggen dat de Bijbelkringen mij veel gegeven hebben. Waar met elkaar, als christenstudenten uit de volle breedte van de gereformeerde gezindte, Gods Woord geopend wordt, spreekt Hij. Ondanks alle kerkelijke verschillen kan er dan eenheid zijn in het geloof en kan God samen groot gemaakt worden. Of de ander nu vrijgemaakt is, Oud Ger. Gem. in Ned. of thuislezer, op Bijbelkring vallen de verschillen weg en kun je elkaar vasthouden, dankzij het Woord dat verbindt. Tevens zorgt de regelmaat van zulke kringen ervoor dat je scherp gehouden wordt om God ook persoonlijk te zoeken. Er zijn tijden geweest dat ik met een hart vol zonden en twijfels naar kring ging, om gelouterd weer thuis te komen.

Op studiekringen en door middel van lezingen kan men zich verdiepen in allerlei onderwerpen, en wordt er te rade gegaan bij christelijke bronnen uit heden en verleden, waarmee het gesprek aangegaan kan worden met de medestudent. Zo kan geput worden uit een schat aan ervaring en word je gevormd tot christenacademicus. Die vorming is nodig om het geloof met de studie te kunnen verbinden. Wanneer dat niet gebeurt, levert dat óf een gespleten wereldbeeld op, waarbij geloof en studie twee aparte categorieën zijn, óf het geloof moet het in de meeste gevallen afleggen tegen de studie. Door ze echter met elkaar te verbinden, staat de christenstudent stevig in zijn schoenen.

Maar ook al kan de studentenvereniging de christenstudent een veilige haven bieden, te midden van de woelige baren van de universiteit, ze kan niet de plaats innemen van een gemeente. Daarvoor verschilt zij zowel in taak en roeping, als in samenstelling en structuur teveel van de christelijke gemeente. De taak van de studentenvereniging is veel beperkter

dan die van de kerk, en de samenstelling van de studentenvereniging is veel eenzijdiger dan van de meeste gemeenten. In het Lichaam van Christus is zij slechts een hand of een voet. Belangrijk, maar slechts een deel van het Lichaam.

Toch fungeert voor een deel van de studenten de studentenvereniging wel zo. De band met de thuisgemeente wordt gaandeweg minder sterk, doordat niet elk weekend nog naar huis gegaan wordt. En in de studiestad is niet altijd een gemeente die aansluit bij wat gezocht wordt. Regelmatig wordt dan ook geshopt bij verschillende gemeenten. Zodoende blijft de student hangen tussen de thuisgemeente en de gemeente in de studentenstad. In beide gemeenten is het moeilijk om actief te zijn. In de thuisgemeente omdat men minder vaak aanwezig is, en in de gemeente in de studiestad doordat er veel tijd en energie besteed wordt aan de studentenvereniging. En doordat de studentenvereniging ook nog eens genoeg vorming en verdieping geeft, wordt de noodzaak om zich aan te sluiten bij een gemeente niet gevoeld. Wanneer de studententijd dan ten einde loopt, valt de student tussen wal en schip.

En dat terwijl de band met de gemeente zo belangrijk is, zeker met het oog op de vragen die er kunnen zijn. Ook Asaf was bijna uitgegleden, totdat hij 'in Gods heiligdom binnenging' (*Psalm 73: 17*). Zelf heb ik er daarom bewust voor gekozen om, sinds ik geen lid meer ben van de C.S.F.R., actief te worden in de gemeente in Delft. Naast het zoveel mogelijk bezoeken van de zondagse erediensten, ben ik ook lid geworden van een kring en kook ik eens in de paar weken samen met andere gemeenteleden voor ouderen in de wijk. Zo probeer ik aansluiting te vinden bij de gemeente. Gelukkig staat de gemeente ook open voor studenten. De aansluiting moet immers van twee kanten komen.

Ook voor de thuisgemeente is het belangrijk om betrokken te zijn op studerenden in de gemeente, ook al zijn ze onregelmatige bezoekers van de diensten in die thuisgemeente. Wanneer keer op keer gewaarschuwd wordt voor de (natuur)wetenschap als zijnde een gevaarlijke bezigheid, die hen van hun geloof zal doen vallen, voelen studenten zich niet serieus genomen. Wanneer dan ook nog eens het lidmaatschap van een studentenvereniging ontraden wordt, kan dat zorgen voor een kloof tussen de gemeente en de student. Terwijl hij probeert om geloof en wetenschap voor zichzelf met elkaar te verbinden, wordt hem in de kerk verteld dat hij dat maar niet moet proberen en dat het zelfs gevaarlijk is. Zo'n pretentieuze boodschap, die vaak getuigt van een verkeerd beeld van de verhouding tussen geloof en wetenschap, kan studenten juist afstoten van de kerk en, wat nog erger is, van de God van die kerk. Zodoende verwordt zij tot een selffulfilling prophecy.

Beter is het om de studenten juist toe te rusten voor het staan in het studentenleven. Dat is niet alleen belangrijk voor gemeenten in studentensteden, maar ook voor thuisgemeenten. Het is goed als zij weten waar hun jongeren gaan studeren en dat zij ook contact met hen onderhouden. Dat kan lastig zijn, zeker wanneer veel activiteiten doordeweeks plaatsvinden, wanneer de student op kamers zit. Toch zijn er genoeg mogelijkheden om contact te onderhouden, zowel formeel als informeel. En natuurlijk is het gebed van groot belang. Niet alleen in de kerkdienst, maar ook door ouders voor hun studerende kinderen. Laten ouders bidden voor hun studerende kinderen, zoals moeder Monica aanhoudend bad voor haar zoon Augustinus, totdat hij rust vond bij God, omdat zijn hart onrustig was geworden tot

Hem (*Belijdenissen, I, I.I*). Alleen gedragen door het gebed is het mogelijk om te blijven staan in de studentenwereld.

Dan is het ook mogelijk om anderen iets te laten zien van wie God voor jou is, en wat Hij voor jou betekent. Wie immers God heeft gevonden, wil ook dat anderen Hem vinden. Het kan op de universiteit soms lastig zijn om uit te komen voor je geloof, uit angst om buitengesloten te worden. Over het algemeen zijn medestudenten echter eerder nieuwsgierig dan afkeurend. Tegelijkertijd zijn ze dusdanig tolerant, dat je van hen best mag geloven, zolang je hen er maar niet mee lastig valt. Ze zijn, zoals al eerder opgemerkt, niet op zoek naar God, missen Hem niet in hun leven. Het kan dan lastig zijn om iets te laten zien van Zijn liefde.

Toch hoeft het niet moeilijk te zijn om getuige te zijn. Als het goed is, kunnen medestudenten aan je gedrag zien dat je anders bent. Niet omdat allerlei dingen niet mogen, maar omdat je bewuste keuzes maakt en ook voor die keuzes uitkomt. Wanneer je er bijvoorbeeld eerlijk voor uit komt dat je op zondag niet studeert en daarom niet zal reageren op mailtjes van groepsleden, maar er wel voor zorgt dat al je werk netjes op tijd bij de rest van de groep is, dwing je meer respect af, dan wanneer je star vasthoudt aan de zondagsrust en daardoor een project laat mislukken omdat de rest niet verder kan.

Sowieso moet je je er de andere dagen niet gemakkelijk van af maken, maar je talenten gebruiken en soms zelfs meer doen dan er van je verwacht wordt, zodat er een goed gerucht vanuit gaat. Er wordt op je gelet als christen. In deze tijd ben je immers, zeker in de universitaire wereld, de enige bijbel die men te lezen krijgt. Maar misschien is het daarom juist ook wel makkelijker om contrasterend te zijn. In het donker valt het licht immers beter op. Deze tijd vraagt om bewuste keuzes en principes. Er rust een grote verantwoordelijkheid op eenieder.

Die verantwoordelijkheid kan beschroomd maken. Maar ik heb ook mogen ervaren dat, wanneer de schroom om te getuigen bij Hem wordt gebracht, Hij niet alleen een opening voor een gesprek kan geven, maar ook de vrijmoedigheid om van Hem te getuigen. Zo kan ook de ongelovige medestudent op het spoor van God gebracht worden. En kan ook hij iemand worden die God vindt. Niet omdat wij hem daar gebracht hebben, maar omdat God hem gevonden heeft. Omdat, om voor de laatste keer Asaf aan te halen, Hij zijn rechterhand gegrepen heeft (*Psalms 73: 23*). Die wetenschap, dat God het is die vindt, maakt ons ook ontspannen.

Ruben Koster BSc

Student Technische Natuurkunde

r.j.koster@student.tudelft.nl

Raamstraat 53

2613 RW Delft